

ANDERS GELIJK

Gedichten over andere culturen - GEERT DE KOCKERE

P I G M A L I O N

ANDERS GELIJK

ANDERS GELIJK

Gedichten over andere culturen

GEERT DE KOCKERE

GEKLEED

—

Op een mozaïek
van duizend-en-één tegels
gaan mannen vreemd.
Gekleed.

Ze trekken mij aan,
zou ze willen spreken,
hun pantoffelverhalen horen.

Maar tegelijk ben ik bang,
bang om even vreemd te gaan.

GEHEIMEN

—

Achter gesloten poorten
gaan grote geheimen schuil.
Je vraagt je af.

Achter gesloten poorten
worden plannen gesmeed.
Steevast. Je ruikt het.

Achter gesloten poorten
wonen mensen in het donker.
En je denkt:
iets mag het licht niet zien.

Tot de poorten opengaan
en je merkt dat de geheimen
van kleurige gordijnstof zijn
en de plannen
pruttelende stoofpotjes.
En dat de mensen
allesbehalve in het donker.

Vreemd genoeg.

TEGEMOET

—

Kennen.
Wil ik jou en jij mij,
dan zullen we.

Elkaar tegemoet.

Maar wie moet eerst?
Wie gaat met wie?
Vreemd.

BINNEN

—

Kom binnen! riep iemand mij.
Zijn stem klonk zoet als suikerthee,
zijn adem de geur van amandelgebak.
Zijn gebaren waren uitnodigend,
zijn ogen verleidelijk.

Maar zijn tent gaapte als een val.

TENTGEDACHTEN

—

Tentgedachten
staan meestal open.
Voor een frisse wind.

Ze zijn rekbaar,
plooibaar.
En je kunt ze verplaatsen
zonder schade te berokkenen.

Maar wat
met hun fundamenteën?

VREEMDELING

—

Weet je
wat zo vreemd is
aan een vreemdeling?

Een vreemdeling
wordt maar een vreemdeling
als hij uit zijn decor stapt.

En een niet-vreemdeling
wordt een vreemdeling
als hij in dat decor stapt.

Het is dus vaak
maar een kwestie
van decor en attributen.

SLUIERS

—

Sluiers kunnen van kant zijn.
Of van zijde.
Ze kunnen van woestijnstof zijn,
van onwil ook.

Zelfs onzichtbaar kunnen sluiers zijn.
Maar ze hebben allemaal
dat ene tipje.

Wie eerst, jij of ik?

BEGRIJPEN

—

Begrijpen is een werkwoord
dat angst inboezemt.
Het heeft iets van grijpen.

Als ik jou wil begrijpen
en jij wilt mij,
dan volstaat
een hand in hand niet.
Dan is het eerder
een arm in arm,
een omarming van gedachten.

En niemand die goed weet
waar en hoe
en wanneer het grijpen
precies begint.

IDEËËN

—

Ideeën kun je berijden
zoals een ruiter zijn paard.
Je kunt ze mennen,
ervoor zorgen
dat ze de goeie kant uitgaan.

Je kunt erop galopperen
of gezapig in draf.
Op je doel af.
Aarzelend of zonder omkijken.

En steigerende gedachten
kunnen je lelijk doen vallen.

GEWEND

—

Als je gewend bent.
Ja, als je dat,
dan begrijp je niet
hoe gewoon het is
om samen uit één bord te eten.

Als je gewend bent.
Ja, ook,
dan is het vreemd om te horen
hoe anderen in raadsels spreken.

Als je gewend bent.
Ja, bent,
dan begrijp je
het verklede niet.

Wat moet het dan niet zijn
als je vreemd bent?
Ja, als.

ONBEKENDE

—

In de galerij
van wat vreemd is,
zit een onbekende.

Hij bracht zijn eigen heimat mee
waarop het zacht zitten is.
En een stok.
Om vreemde gedachten
van zich af te slaan.

Ik probeer hem te begrijpen.
Maar begrijpt hij mij?
Komt hij wel eens
van zijn heimat af?
Of roert hij zijn stok?

OPENSTAAN

—

In gedachten
neem ik plaats in een nis
die nog openstaat voor alles
en neem me voor
haar niet te vullen.
Met vooroordelen.

En in de nis naast mij net hetzelfde.
En in de nis naast die nis ook.
Enzovoort.
Nissen vol menselijk denken.

En ik vraag mij af:
moeten we de muren slopen
of gewoon uit de nissen komen?

BURCHTEN

—

Je kunt burchten bouwen.
Voor je uit
en om je heen.
Van rotsblokken,
onverwoestbaar gedachtegoed.
Of van zand,
losse vooroordelen,
verhard door de zon.

En je kunt je
in die burchten verschuilen.
Verschansen.
Nooit opendoen.

Ook niet voor toevallige passanten
met nieuwe ideeën.
Of voor handelsreizigers
die in andere geluiden doen.

Ja, dat kun je.
En dan in je eentje stikken
onder je verpletterende gelijk.

OPSLUITEN

—

Hoe kun je je opsluiten
achter dikke muren
en tegelijk
hoopvol naar de maan kijken?

Hoeveel verlangen
kan een versterkte burcht dragen
vooraleer hij uit zijn voegen barst?

Ik vroeg het aan wetenschappers
en aan historici.
Ik vroeg het aan religieuzen
en aan bouwkundigen.

Tevergeefs.
De vraag was te banaal.

OMHELZEN

—

En laat ons omhelzen
— stevig als het kan —,
alles wat ons lief is,
maar ook vreemd.
Als een overhalen
om samen voor en niet tegen.

En laat ons omhelzen,
mens voor mens voor mens,
er is zoveel dat ons verbindt,
te veel om bang te blijven
voor wat verschilt.

En laat ons omhelzen,
als een schoon gebaar,
een groot en menselijk geloof
dat haat nooit haat verslaat.

Naar aanleiding van de aanslagen in Brussel op 22 maart 2016 werden een aantal gedichten uit het prentenboek VREEMDGAAN, voor het eerst uitgegeven in 2007 door Uitgeverij De Eenhoorn, gebundeld en samen met een nieuw gedicht (Omhelzen) de dag na de aanslagen gratis als e-book verspreid, in de hoop het thema 'vreemde culturen' breed bespreekbaar te maken voor kinderen en jongeren.

© 2016 Uitgeverij Pigmalion vzw,
Houtakkerstraat 33, B-2275 Gierle
en Geert De Kockere
© Omslagprent: Nelleke Verhoeff

www.pigmalion.be

Een e-book
Gezet uit de DTL Haarlemmer

D/2016/5673/5
NUR 306

EN ONDANKS ALLES
ZINGEN VANAVOND MERELS
DAT HET LENTE WORDT.

NAAR AANLEIDING VAN DE AANSLAGEN
OP 22 MAART 2016 IN BRUSSEL